

Karen Vad Bruun

Karen begynder ikke i skole

Illustreret af Signe Kjær

★ ★
Alvilda
★

KAPITEL 1

– hvor vi møder Karen, og der bliver truffet en stor beslutning

Her er Karen. Du kan kalde hende Karen V, som hun bliver kaldt ovre i børnehaven, fordi de er to Karen'er, og hun i virkeligheden hedder Karen Viola. Eller du kan kalde hende Karenmus, som hendes mor kalder hende. Eller Karne, som hendes ven P altid har kaldt hende, fordi han ikke kunne sige Karen, da de lærte hinanden at kende. Men du kan også bare kalde hende Karen.

Karen er fem år gammel og bor i et lille gult hus sammen med sin mor og sin far, sin storebror Sylvester og deres kat, der hedder Olaf. På den anden side af vejen bor P.

Så Karen har faktisk både familie og dyr og venner og en trampolin i haven, og hun plejer egentlig at være glad nok.

I dag er det første dag efter sommerferien, og Sylvester glæder sig. P glæder sig. Mor og far glæder sig vist også. Alle andre end Karen glæder sig.

Karen kan mærke, at noget er forkert, allerede da hun kommer ind i garderoben i børnehaven. Der hænger nye fotografier af små børn på de pladser, som Solvej og P og Ida og Store Laura og Aksel plejede at have. Der står navne, der starter med andre bogstaver end S og P og I og L og A. Der hænger en lille lyserød rygsæk henne ved billedet af guleroden, som plejede at være Aksels mærke. Den eneste plads, der ikke er ændret på, er Karens. Der er stadig en stjerne. Der hænger også stadig et gammelt foto, fra dengang hun startede i børnehaven og var tre år gammel.

Karens mor og far har sagt, at hun skal glæde sig til at være en af de store i børnehaven. I år er det hende, der skal være i storegruppe og gå lucia og få en skolemappe og gøre alt det, som de andre gjorde sidste år. Men Karen kan ikke se det gode i det. Der er hundrede år til jul. Og det er svært at være glad for, at man er en af de største, når det bare betyder, at alle de andre i børnehaven er små og pattede. Og når alt, man kan tænke på, er, at Ida og P skal gå i samme klasse, og at de har første skoledag i dag.

Måske sidder de lige nu og synger sange og lærer at læse og har store skoletasker på ryggen og alle de andre seje ting, man kan, når man går i skole.

– Hej Karen!

Lille Esthers rottehaler vipper op og ned, og hun ser så glad ud, at Karen får lyst til at række tunge ad hende.

– Sig da lige hej til Esther, Karen!

Mor rykker i Karens ærme og ser streng ud.

– Hej! mumler Karen og surmuler, selvom hun

Hej Karen

godt ved, at Esther ikke kan gøre for, at hun hverken er Solvej eller P eller Ida eller Store Laura eller Aksel.

Esther bliver stående og ser på, mens Karen hæn-ger jakken op, og mor lægger skiftetøjet på plads. Børnehaven er den samme, som den var før som-merferien, men den føles også mindre på en måde.

Karen er ikke blevet mindre. Tværtimod. Man kan vokse meget på en sommerferie, og hun synes, at hun kan mærke det hele dagen. Det er, som om de er vokset fra hinanden, hun og børnehaven.

Det er ikke, fordi det ikke er hyggeligt at være her igen. De voksne er jo søde nok, og Rikke laver stadig de bedste boller i verden. Men Karen går rundt og kan ikke finde ud af, hvad hun skal lave. Hun lader, som om hun ikke lægger mærke til, at Esther går bag hende hele tiden. Karen gider ikke snakke, så Esther tier også stille.

Lige meget hvor i børnehaven Karen går hen, bliver hun mindet om P og Ida og de andre. Dér på terrassen plejede de at lege dyrehospital. Og dérovre under rutsjebanen var det bedste sted at lave

museum og udstille regnorme og biller og mariehøns og sten, der glimtede.

– Hvad laver I?

Det er Julius, der er kommet hen til dem, mens de står dér og ser ud over legepladsen. Hans hår er blevet helt hvidt over sommeren.

– Ikke noget, siger Karen tungt.

Esther siger ikke noget. Hun sukker.

Karen går videre. Hen til stablen af mælkekasser, der var virkelig gode at lege butik med. Esther går stadig bag hende, og nu er Julius også med. De går rundt på legepladsen, og de har hænderne i lommerne, og de siger ikke noget. Heller ikke når de små kommer susende på deres scootere og er lige ved at køre ind i dem.

Til sidst bliver Karen træt af at gå rundt og skule til alting. Hun må gøre noget, men hun ved ikke hvad. Hun sætter sig ned på den røde bænk ovre ved hækken. Esther sætter sig ved siden af. Og Julius sætter sig på den anden side. Alle deres seks ben dingler i takt.

– Hvad er det, der er i vejen?

Det er Julius, der spørger. Han ser hen på Esther, men hun trækker på skuldrene og nikker over mod Karen. Først svarer Karen ikke. Hun kigger bare ud i luften.

– Der er noget galt, siger hun så.

Der er det med skoler, at man ikke selv kan bestemme, hvornår man skal begynde. Man kan ikke bare sige, at nu er jeg klar til at gå i skole. Og man kan ikke bare sige, at når alle mine venner skal starte i skole, så vil jeg også. Det er der nogle voksne, der bestemmer. Karen og Store Laura er næsten lige gamle, men Store Laura er startet i skole, og Karen skal først starte et helt år senere.

– Hvad er der sket? spørger Esther.

Hendes øjne kan blive kæmpestore, når hun spær-
rer dem op, og det gør hun nu.

– Ja, hvad er det for en fejl?

Julius har svært ved at sidde stille på bænken. Det har han næsten altid, men spændingen gør det tydeligvis værre.

– Der er sket det ... siger Karen og tager en dyb indånding.

Hun kigger på legepladsen, hun ser på rutsjebanen og mælkekasserne og sandkassen og terrassen og trappen op til stuerne.

– Der er sket det, at jeg slet ikke burde være her!

– Hvor skulle du så være? spørger Esther.

Nogle gange kan man godt blive bange for, om de der øjne kunne finde på at trille ud af hovedet.

– Prøv at gætte, siger Karen. – Hvor er alle de andre henne nu?

Julius ser ud, som om han tænker sig grundigt om.

– På sommerferie? forsøger han.

Karen ryster på hovedet.

– Nej, siger hun. – De er jo i *skole!*

Hun dæmper stemmen, så Julius og Esther bliver nødt til at komme tættere på.

– P og Ida og Store Laura og Aksel og Solvej starter i skole i dag, og det skulle jeg også have gjort.

– Men ... Skal du ikke først starte til næste år, sammen med os?

Det er Julius, der spørger. Han ser lidt nervøs ud, da han gør det. Karen ryster alvorligt på hovedet.

– Nej, siger hun. – Det er det, der er fejlen. De tror, jeg er for lille, men det er jeg ikke.

Hun slår ud med armene.

Både Esther og Julius nikker. Meget. Karen nikker også. De har heller ikke gået i børnehaven helt lige så længe, som hun har.

– Godt, men sådan er det altså ikke for mig. Det er helt forkert. Jeg skal slet ikke være her.

Og for hver gang Karen siger det, kan hun mærke

det endnu mere. Det kan Esther vist også. Det er, som om hun ikke kan lade være med at stirre på Karen. Det er svært at se, om hun mest synes, det er synd for Karen eller sejt at være sammen med en, der burde være i skole lige nu.

– Hvad vil du gøre? spørger hun næsten hviskende.

– Det eneste, jeg *kan* gøre, siger Karen.

Hun holder en lille pause. Det er, som om hun først ved, hvad hun vil sige, da hun siger det. Det er, som om hun ikke selv bestemmer, at hun vil sige det. Men da hun har sagt det, føles det som det eneste rigtige.

– Jeg må bevise, at jeg er stor nok.

Hun ser alvorligt på Julius og Esther.

– Og I to skal hjælpe mig.

